

Jüri, Jüri wöi Jüts foguni?'' pikkas jäalle noorem öppipois. „Mimi nimi on Jörs!'' hündis seal Jüri vihaselt uhhoste.

„Ah, Götz on su nimi?'' osatas jäalle wanem öppipois. „Kas Götsi Jüts, wöi Jütsi Götz, töest, see on ju väga ergöölich!''

Koik tahtsid ennast lõhki naerda see kena ualja üle. Nüüd oli Jüri hoopis viha täis. „Jörs on mu nimi, kas kuuled sa wana körvernoott.'' See oli wanema öppipoissi kohta õeldud, kell natuke kongus nina oli ja kes nüüd salalikult lahkeste ütles: „Ah, Sorts on su nimi? Wöi Sorts vige?'' Ja nüüd hakkas nõelamine — sorts! püstis wanem öppipois süt, sorts! noorem sealt ja see sortsimine oli nii sellide meele pärast, et kaa ema sortsitest juure lisasid, nii et Jüri vietis kimpus ja hädas oli ja ei teadnud, mis peale hakkata. Et suine aeg oli, siis wöttis järgmisel ööl kimbu kaenlaesse ja põgenes salaja koju poole.

„Ei ma ilmas enam rätsepale ei lähä!'' hündis hädalisest. „Ma taham paremi karjapoissi hakkata, siis wöin emetigi sui ajal üksimetsas olla ja talvel pargil puhkada.

„Ei see 'pölnud foguniiste wanemate meest mõoda. Seest ta ei tehtinud enam hingatagi ja wiidi teda tahtes ehet tahtmatta libuniku juure.

Hakkatuseks see oli küll kaa Jüri meele pärast, fest igapäew naela kaupa liha nahka panna, kes wöiks seda vahaks panna? Kaks kuid läksid üöna kenaste ära, peisil hea meel, et tubli fööma-koha peale oli juhtunud, isal veel enam hea meel, tegi juba plaani walmis „nendaks ja nendaks ma Sean: on Jüri selliks saanud, annan talle raha ja sell kombel on ta issi wiimaks kaa nii-sammagi tubli raha koffu kerjaja, nagu nii mitu teist'' j. n. e.

„Isa kõrged mõtted said väga alandud, kui Jüri ühel päewal koju tulsi, hoigades ja ägades. Wanemate küsimise peale kaebas pois, et linnaas peaegu elu pidand jätuna. Üks tappu häärg rebinud ennast lahti, nii pea kui hoobi pidi saama ja muidugi olid sellid ja poissid libedaste jahti pidamas hulluks läinud weise looma peale. Elajas jooksnud otsekohje Jüri poole. See ehmatand ennast nii väga, et pool minutand waastu seina põrgand ja nüüd olla elliting fulges, ei tea, kus kohal. „Ei ma libunikuks mitte ei jää!'' see oli tema laulu lõpetus. Siis heitis sängi, laekis ennast 3 nädalad rawitseda, kus töbe ep olnudgi ja ell ema ellitas peissi veel enam, kui enne. Isal nissanimuti tõusid ihukarwad püstti, kui see peale mõtles, mis nägu küll Jüril ühe hulluks läinud pussi sarivede wahel